

Arrest

nr. 182 404 van 16 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 oktober 2016 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van etnische origine te zijn. U bent het soennitische geloof aanhangig. U bent afkomstig uit het dorp Parjina, gelegen in het district Hisarak van de provincie Nangarhar.

U trad op uw achttien jaar in dienst bij het leger en werkte ongeveer anderhalf jaar als soldaat. Ongeveer halverwege 2014 werd u in de provincie Wardak tijdens uw dienst door de taliban beschoten

en raakte u gewond. U werd overgebracht naar Logar voor uw behandeling. Nadat u was genezen verbleef u bij uw oom in Jalalabad. Toen uw ouders u kwamen bezoeken in Jalalabad vertelden ze u dat ze van de taliban twee dreigbrieven hadden aangekregen vanwege uw werk als soldaat. U moest van hen uw job opgeven. Toen uw ouders terug naar huis gingen, namen ze uw werkbadges mee om te tonen aan de taliban dat u met uw werk als soldaat was gestopt. Nadat ze waren teruggekeerd naar uw geboortedorp, vielen de taliban het ouderlijk huis binnen, op zoek naar u. Uw ouders vertelden hen dat u al was gevlucht. Ze lieten uw werkbadges zien als bewijs. U verbleef één jaar bij uw oom in Sheikh Mesri (district Surkhrod, provincie Nangarhar) die een winkel had in de stad Jalalabad. Op een dag werd uw oom achternagezeten door onbekende mensen. Hij vertelde u dat hij dacht dat de taliban naar u op zoek waren. Hij raadde u aan om het land te verlaten. U vertrok op ongeveer 10 oktober 2015 uit het land.

U kwam aan in België op 10 november 2015 en u vroeg op 30 november 2015 asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban.

Ter staving van uw asielrelaas legt u geen documenten voor.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden tewerkstelling bij het leger en de daaruit volgende problemen met de taliban.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u gedurende uw gehele asielprocedure geen enkele moeite heeft gedaan om documenten voor te leggen die uw asielrelaas of uw identiteit kunnen staven, ook al verklaart u zelf dat u die documenten (twee dreigbrieven en uw taskara) zich bij uw familie in Hisarak bevinden (CGVS II, p. 16-17). Wanneer u wordt gevraagd waarom u ze niet heeft laten opsturen, aangezien u al sinds november 2015 in het land bent, zegt u dat uw vader niet is opgeleid en geen brieven kan versturen. Bovendien geeft u toe dat u niet achter die brieven heeft gevraagd (CGVS II, p. 18). Dat u niet eens achter die brieven heeft gevraagd getuigt echter van een totaal gebrek aan interesse in de door u geschetste asielproblematiek die onmogelijk verenigbaar is met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Dit brengt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig in het gedrang. Er kan immers worden verwacht dat u er alles aan probeert te doen om bewijs te leveren ter staving van uw asielrelaas, als die voorhanden is. Hiermee geconfronteerd, beweert u dat u niet genoeg tijd kreeg om het aan uw vader te vragen, en dat u wachtte tot hij belde maar dat dit niet gebeurde (CGVS II, p. 18). Echter, u verklaarde tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u één keer per maand met uw ouders belt (CGVS I, p. 20). U kreeg dus meer dan genoeg tijd om uw documenten te laten opsturen als u tijdens uw tweede gehoor reeds zeven maanden in België verbleef. Wanneer u wat later tijdens uw tweede gehoor opnieuw wordt geconfronteerd met het feit dat zeven maanden meer dan genoeg tijd is om documenten te laten opsturen, geeft u uiteindelijk toe dat u die brieven had moeten laten opsturen (CGVS II, p. 19).

Daarnaast moet worden opgemerkt dat u uw voorgehouden legerdienst niet aannemelijk heeft gemaakt. Dit doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met de taliban vanwege uw legerdienst. Zo is het bizar dat u zich geen enkele naam kan herinneren van uw vijf of zes opleiders (CGVS I, p. 14). Daarnaast vertoont uw kennis over de verschillende rangen in het Afghan National Army (ANA) zeer opmerkelijke gebreken. Wanneer u wordt gevraagd naar de insignes van uw opleiders, zegt u dat sommige opleiders vijf chevrons hadden en sommige vier (CGVS I, p. 15). Echter, volgens de informatie beschikbaar op het CGVS is het maximum aantal chevrons vier. Kort daarna beweert u dat een sergeant een streep met een ster als insigne heeft (CGVS I, p. 16). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat dit de insigne is van een tweede luitenant. Daarna beweert u dat iemand met vier chevrons en twee strepen eronder ofwel de sergeant van het bataljon is, ofwel de korporaal van het bataljon (CGVS I, p. 16). Wanneer u dan wordt geconfronteerd met het feit dat sergeant en korporaal twee verschillende rangen zijn en het één van de twee moet zijn, verklaart u plots dat iemand met vier chevrons en één streep korporaal is, geen sergeant (CGVS I, p. 16). Echter, de combinatie van vier chevrons en één streep staat gelijk aan de rang van stafsergeant. Dat iemand die beweert anderhalf jaar legerdienst te hebben gedaan de verschillende insignes van zijn oversten niet

kent, is niet aannemelijk. Bovendien kent u niet eens de rang van het hoofd van de basis waarin u was gestationeerd. Zo zou Said Anwar, het hoofd van de basis, compagniecommandant zijn. Wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat compagniecommandant geen officiële rang is en dat u opnieuw wordt gevraagd wat zijn rang is, zegt u simpelweg dat u niet weet wat er wordt bedoeld (CGVS I, p. 19). Er kan echter worden verwacht dat een soldaat die anderhalf jaar legerdienst heeft gedaan op zijn minst vertrouwd is met de terminologie die wordt gebruikt in het leger, en dat hij de officiële rang weet van het hoofd van de basis waarin hij is gestationeerd. Ook dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden legerdienst.

Voorts moet worden opgemerkt dat u niet eens de naam kent van de basis waar u was gestationeerd. Zo verklaart u dat de basis "bataljon nummer 3" heette. Wanneer u dan wordt verteld dat het de benaming is van het bataljon waartoe u behoorde en dat u de naam van de basis werd gevraagd, zegt u dat u niet begrijpt wat er wordt bedoeld (CGVS I, p. 17). Uiteindelijk wordt de vraag u vijf keer gesteld waarbij u enkel verklaart tot welk bataljon en corps u behoorde (CGVS I, p. 17). Nochtans, wanneer u wat later wordt gevraagd naar Amerikaanse basissen in uw district, antwoordt u dat ze er één hadden gebouwd, maar dat die nu leeg stond (CGVS I, p. 17-18). Hieruit blijkt dat u wel degelijk begrijpt wat een basis is. Achteraf doet u echter opnieuw alsof u niet weet wat een basis is wanneer u gevraagd wordt of er nog Amerikaanse basissen waren in de provincie Wardak, waarbij u antwoordt dat u niet weet wat er wordt bedoeld met een "basis" (CGVS I, p. 18). Geconfronteerd met het feit dat u daarnet nog had aangetoond dat u begreep wat er met "basis" werd bedoeld, zegt u enkel dat zowel het leger als de Amerikanen hun eigen basis hadden, maar dat u er geen banden mee had (CGVS I, p. 18). Dit doet sterk vermoeden dat u enkel de vragen ontwijkt omdat u niet weet hoe de basis heette waar u was gestationeerd. Het is ook allerm minst aannemelijk dat u niet weet hoe de basis heette waar u beweert anderhalf jaar gestationeerd te zijn geweest. Ook dit draagt bij tot de teloorgang van de geloofwaardigheid van uw voorgehouden legerdienst.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat u tegenstrijdige uitspraken doet over de omstandigheden rond de periode dat u door de taliban gewond raakte tijdens uw dienst in Wardak. Ook dit ondergraaft de geloofwaardigheid van uw voorgehouden legerdienst. Zo verklaart u aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u werd geraakt door een kogel, vervolgens naar het ziekenhuis werd gebracht en daarna naar huis, in uw dorp (Vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Op het CGVS past u uw verklaringen aan en zegt u dat u na uw behandeling in Logar naar Kaboel werd overgebracht, en daarna naar Jalalabad ging waar u bij uw oom verbleef tot u het land verliet (CGVS I, p. 27; CGVS II, p. 14-15). U zou dus nooit meer naar uw dorp in Hisarak zijn geweest. Bovendien doet u tegenstrijdige uitspraken over uw verwondingen. Zo verklaart u aanvankelijk op de DVZ dat u werd geraakt door een kogel. Tijdens uw eerste gesprek op het CGVS bevestigt u dit, maar haalt u tevens aan dat u door een granaat werd verwond aan de rechterkant van uw lichaam (CGVS I, p. 29). Tijdens uw tweede gehoor komt u hier echter op terug en zegt u dat u werd geraakt door een kogel in uw linkerzijde, maar dat u voor de rest geen andere wonden had (CGVS II, p. 13).

Zelfs indien er geloof zou worden gehecht aan uw voorgehouden legerdienst, quod non, dan nog heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u persoonlijke problemen met de taliban heeft gekend. Zo stelt u dat uw ouders naar Jalalabad kwamen om u te bezoeken toen u gewond was, en dat ze u daar vertelden dat u twee dreigbrieven had gekregen waarna ze u vroegen uw werkbadges met hen mee te geven zodat ze aan de taliban konden laten zien dat u uw werk had opgegeven en het land had verlaten. Nadien vielen de taliban binnen in uw huis in Hisarak en toonde uw vader hen de badges om te bewijzen dat u uw werk als soldaat had opgegeven en u al in Turkije was (CGVS I, p. 27-28). De redenering dat uw ouders uw badges mee naar huis namen om aan de taliban te bewijzen dat u uw werk had opgegeven en het land was ontvlucht tart echter alle logica. Die badges bewijzen immers op geen enkele manier dat u uw job zou hebben opgegeven, noch dat u het land zou hebben verlaten. Het simpele feit dat u niet meer aanwezig was in uw dorp was immers bewijs genoeg. Hiermee geconfronteerd, past u plots uw verklaringen aan en verklaart u dat de taliban uw vader hadden ontvoerd nadat ze in uw huis waren binnengevallen. Uw moeder contacteerde hierop de dorpsoudsten en vroeg hen om uw werkbadges aan de taliban te geven zodat uw vader kon worden vrijgelaten. De taliban lieten uw vader daarna vrij (CGVS I, p. 29). Ook deze redenering raakt kant noch wal. Zoals al eerder werd gezegd bewijzen uw werkbadges op geen enkele manier dat u uw werk had opgegeven, noch dat u het land was ontvlucht. Het is dan ook niet aannemelijk dat de taliban uw werkbadges als voldoende bewijs zouden beschouwen om uw vader vrij te laten. Bovendien heeft u noch op de DVZ, noch wanneer u op het CGVS de tijd kreeg om uitgebreid uw verhaal te doen verteld over de ontvoering van uw vader. Het is dan ook zeer bizar dat u een dermate belangrijke gebeurtenis enkel aanhaalt wanneer u wordt geconfronteerd met een onaannemelijkheid in uw relaas. Wanneer u opnieuw wordt geconfronteerd met het feit dat u aanvankelijk zei dat uw ouders die badges enkel meenamen om aan

de taliban te tonen dat u uw werk had opgegeven en het land had verlaten, niet als middel om uw vader vrij te laten, zegt u dat u niet genoeg tijd kreeg tijdens uw vorig interview (CGVS I, p. 29). Echter, u kreeg wel degelijk tijd genoeg tijdens uw eerste gehoor op het CGVS om uw gehele verhaal uit de doeken te doen en u verklaarde op het einde zelf al dat u niets meer toe te voegen had (CGVS I p. 28). Dat u bovendien uw verklaringen aanpast naargelang de vragen die worden gesteld, doet in ernstige mate afbreuk aan uw voorgehouden bedreigingen door de taliban.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde dat u na de inval van de taliban bij uw ouders, gedurende het volledige jaar dat u bij uw oom in Sheikh Mesri verbleef, niet meer buitenkwam uit angst voor de taliban (CGVS I, p. 27). Echter, tijdens uw tweede gehoor op het CGVS komt u hierop terug, en zegt u dat u soms naar de winkel van uw oom in de stad Jalalabad ging om er te zitten als u zich verveelde (CGVS II, p. 17). Ook dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met de taliban. Bovendien kan er worden verwacht dat u niet zomaar het risico zou lopen om buiten te komen omdat u zich verveelde als u werkelijk vreesde dat de taliban u zouden kunnen vinden. Dat u dat wel zou hebben gedaan, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw voorgehouden bedreigingen door de taliban.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u uw voorgehouden werk als soldaat bij het ANA en de daaruit voortvloeiende problemen met taliban geenszins aannemelijk weten te maken. Bijgevolg maakt u de door u aangehaalde vluchtmotieven niet aannemelijk, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele

bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de

beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Zo verklaarde u zelf al tijdens uw tweede gehoor op het CGVS dat gedurende een jaar bij uw oom verbleef die een winkel had in de stad Jalalabad en bovendien welstellend was. U heeft sinds u in België bent tevens nog contact met hem gehad. U zat ook in zijn winkel als u zich verveelde (CGVS II, p. 17). Daarnaast moet worden opgemerkt dat u totaal geen zicht biedt op uw werkelijke arbeidsachtergrond en reële leefsituatie aangezien u zelf beweert dat u enkel voor het leger heeft gewerkt (CGVS I, p. 10-11), wat hierboven reeds ongeloofwaardig werd bevonden. Men kan dus concluderen dat u over de nodige contacten en ondersteuning beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u dat niet kon omdat de taliban overal kunnen komen, en dat de overheid zou vragen waar u zo lang bleef (CGVS II, p. 19). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake uw voorgehouden legerdienst en de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een enig middel voert verzoeker aan dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. 2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden tewerkstelling bij het leger en de daaruit volgende problemen met de taliban.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u gedurende uw gehele asielprocedure geen enkele moeite heeft gedaan om documenten voor te leggen die uw asielrelaas of uw identiteit kunnen staven, ook al verklaart u zelf dat u die documenten (twee dreigbrieven en uw taskara) zich bij uw familie in Hisarak bevinden (CGVS II, p. 16-17). Wanneer u wordt gevraagd waarom u ze niet heeft laten opsturen, aangezien u al sinds november 2015 in het land bent, zegt u dat uw vader niet is opgeleid en geen brieven kan versturen. Bovendien geeft u toe dat u niet achter die brieven heeft gevraagd (CGVS II, p. 18). Dat u niet eens achter die brieven heeft gevraagd getuigt echter van een totaal gebrek aan interesse in de door u geschetste asielproblematiek die onmogelijk verenigbaar is met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Dit brengt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig in het gedrang. Er kan immers worden verwacht dat u er alles aan probeert te doen om bewijs te leveren ter staving van uw asielrelaas, als die voorhanden is. Hiermee geconfronteerd, beweert u dat u niet genoeg tijd kreeg om het aan uw vader te vragen, en dat u wachtte tot hij belde maar dat dit niet gebeurde (CGVS II, p. 18). Echter, u verklaarde tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u één keer per maand met uw ouders belt (CGVS I, p. 20). U kreeg dus meer dan genoeg tijd om uw documenten te laten opsturen als u tijdens uw tweede gehoor reeds zeven maanden in België verbleef. Wanneer u wat later tijdens uw tweede gehoor opnieuw wordt geconfronteerd met het feit dat zeven maanden meer dan genoeg tijd is om documenten te laten opsturen, geeft u uiteindelijk toe dat u die brieven had moeten laten opsturen (CGVS II, p. 19).

Daarnaast moet worden opgemerkt dat u uw voorgehouden legerdienst niet aannemelijk heeft gemaakt. Dit doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met de taliban vanwege uw legerdienst. Zo is het bizar dat u zich geen enkele naam kan herinneren van uw vijf of zes opleiders (CGVS I, p. 14). Daarnaast vertoont uw kennis over de verschillende rangen in het Afghan National Army (ANA) zeer opmerkelijke gebreken. Wanneer u wordt gevraagd naar de insignes van uw opleiders, zegt u dat sommige opleiders vijf chevrons hadden en sommige vier (CGVS I, p. 15). Echter, volgens de informatie beschikbaar op het CGVS is het maximum aantal chevrons vier. Kort daarna beweert u dat een sergeant een streep met een ster als insigne heeft (CGVS I, p. 16). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat dit de insigne is van een tweede luitenant. Daarna beweert u dat iemand met vier chevrons en twee strepen eronder ofwel de sergeant van het bataljon is, ofwel de

korporaal van het bataljon (CGVS I, p. 16). Wanneer u dan wordt geconfronteerd met het feit dat sergeant en korporaal twee verschillende rangen zijn en het één van de twee moet zijn, verklaart u plots dat iemand met vier chevrons en één streep korporaal is, geen sergeant (CGVS I, p. 16). Echter, de combinatie van vier chevrons en één streep staat gelijk aan de rang van stafsergeant. Dat iemand die beweert anderhalf jaar legerdienst te hebben gedaan de verschillende insignes van zijn oversten niet kent, is niet aannemelijk. Bovendien kent u niet eens de rang van het hoofd van de basis waarin u was gestationeerd. Zo zou Said Anwar, het hoofd van de basis, compagniecommandant zijn. Wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat compagniecommandant geen officiële rang is en dat u opnieuw wordt gevraagd wat zijn rang is, zegt u simpelweg dat u niet weet wat er wordt bedoeld (CGVS I, p. 19). Er kan echter worden verwacht dat een soldaat die anderhalf jaar legerdienst heeft gedaan op zijn minst vertrouwd is met de terminologie die wordt gebruikt in het leger, en dat hij de officiële rang weet van het hoofd van de basis waarin hij is gestationeerd. Ook dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden legerdienst.

Voorts moet worden opgemerkt dat u niet eens de naam kent van de basis waar u was gestationeerd. Zo verklaart u dat de basis "bataljon nummer 3" heette. Wanneer u dan wordt verteld dat het de benaming is van het bataljon waartoe u behoorde en dat u de naam van de basis werd gevraagd, zegt u dat u niet begrijpt wat er wordt bedoeld (CGVS I, p. 17). Uiteindelijk wordt de vraag u vijf keer gesteld waarbij u enkel verklaart tot welk bataljon en corps u behoorde (CGVS I, p. 17). Nochtans, wanneer u wat later wordt gevraagd naar Amerikaanse basissen in uw district, antwoordt u dat ze er één hadden gebouwd, maar dat die nu leeg stond (CGVS I, p. 17-18). Hieruit blijkt dat u wel degelijk begrijpt wat een basis is. Achteraf doet u echter opnieuw alsof u niet weet wat een basis is wanneer u gevraagd wordt of er nog Amerikaanse basissen waren in de provincie Wardak, waarbij u antwoordt dat u niet weet wat er wordt bedoeld met een "basis" (CGVS I, p. 18). Geconfronteerd met het feit dat u daarnet nog had aangetoond dat u begreep wat er met "basis" werd bedoeld, zegt u enkel dat zowel het leger als de Amerikanen hun eigen basis hadden, maar dat u er geen banden mee had (CGVS I, p. 18). Dit doet sterk vermoeden dat u enkel de vragen ontwijkt omdat u niet weet hoe de basis heette waar u was gestationeerd. Het is ook allerm minst aannemelijk dat u niet weet hoe de basis heette waar u beweert anderhalf jaar gestationeerd te zijn geweest. Ook dit draagt bij tot de teloorgang van de geloofwaardigheid van uw voorgehouden legerdienst.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat u tegenstrijdige uitspraken doet over de omstandigheden rond de periode dat u door de taliban gewond raakte tijdens uw dienst in Wardak. Ook dit ondergraaft de geloofwaardigheid van uw voorgehouden legerdienst. Zo verklaart u aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u werd geraakt door een kogel, vervolgens naar het ziekenhuis werd gebracht en daarna naar huis, in uw dorp (Vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Op het CGVS past u uw verklaringen aan en zegt u dat u na uw behandeling in Logar naar Kaboel werd overgebracht, en daarna naar Jalalabad ging waar u bij uw oom verbleef tot u het land verliet (CGVS I, p. 27; CGVS II, p. 14-15). U zou dus nooit meer naar uw dorp in Hisarak zijn geweest. Bovendien doet u tegenstrijdige uitspraken over uw verwondingen. Zo verklaart u aanvankelijk op de DVZ dat u werd geraakt door een kogel. Tijdens uw eerste gesprek op het CGVS bevestigt u dit, maar haalt u tevens aan dat u door een granaat werd verwond aan de rechterkant van uw lichaam (CGVS I, p. 29). Tijdens uw tweede gehoor komt u hier echter op terug en zegt u dat u werd geraakt door een kogel in uw linkerzijde, maar dat u voor de rest geen andere wonden had (CGVS II, p. 13).

Zelfs indien er geloof zou worden gehecht aan uw voorgehouden legerdienst, quod non, dan nog heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u persoonlijke problemen met de taliban heeft gekend. Zo stelt u dat uw ouders naar Jalalabad kwamen om u te bezoeken toen u gewond was, en dat ze u daar vertelden dat u twee dreigbrieven had gekregen waarna ze u vroegen uw werkbadges met hen mee te geven zodat ze aan de taliban konden laten zien dat u uw werk had opgegeven en het land had verlaten. Nadien vielen de taliban binnen in uw huis in Hisarak en toonde uw vader hen de badges om te bewijzen dat u uw werk als soldaat had opgegeven en u al in Turkije was (CGVS I, p. 27-28). De redenering dat uw ouders uw badges mee naar huis namen om aan de taliban te bewijzen dat u uw werk had opgegeven en het land was ontvlucht tart echter alle logica. Die badges bewijzen immers op geen enkele manier dat u uw job zou hebben opgegeven, noch dat u het land zou hebben verlaten. Het simpele feit dat u niet meer aanwezig was in uw dorp was immers bewijs genoeg. Hiermee geconfronteerd, past u plots uw verklaringen aan en verklaart u dat de taliban uw vader hadden ontvoerd nadat ze in uw huis waren binnengevallen. Uw moeder contacteerde hierop de dorpsoudsten en vroeg hen om uw werkbadges aan de taliban te geven zodat uw vader kon worden vrijgelaten. De taliban lieten uw vader daarna vrij (CGVS I, p. 29). Ook deze redenering raakt kant noch wal. Zoals al eerder werd gezegd bewijzen uw werkbadges op geen enkele manier dat u uw werk had opgegeven, noch dat u het land was ontvlucht. Het is dan ook niet aannemelijk dat de taliban uw werkbadges als voldoende bewijs

zouden beschouwen om uw vader vrij te laten. Bovendien heeft u noch op de DVZ, noch wanneer u op het CGVS de tijd kreeg om uitgebreid uw verhaal te doen verteld over de ontvoering van uw vader. Het is dan ook zeer bizar dat u een dermate belangrijke gebeurtenis enkel aanhaalt wanneer u wordt geconfronteerd met een onaannemelijkheid in uw relaas. Wanneer u opnieuw wordt geconfronteerd met het feit dat u aanvankelijk zei dat uw ouders die badges enkel meenamen om aan de taliban te tonen dat u uw werk had opgegeven en het land had verlaten, niet als middel om uw vader vrij te laten, zegt u dat u niet genoeg tijd kreeg tijdens uw vorig interview (CGVS I, p. 29). Echter, u kreeg wel degelijk tijd genoeg tijdens uw eerste gehoor op het CGVS om uw gehele verhaal uit de doeken te doen en u verklaarde op het einde zelf al dat u niets meer toe te voegen had (CGVS I p. 28). Dat u bovendien uw verklaringen aanpast naargelang de vragen die worden gesteld, doet in ernstige mate afbreuk aan uw voorgehouden bedreigingen door de taliban.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde dat u na de inval van de taliban bij uw ouders, gedurende het volledige jaar dat u bij uw oom in Sheikh Mesri verbleef, niet meer buitenkwam uit angst voor de taliban (CGVS I, p. 27). Echter, tijdens uw tweede gehoor op het CGVS komt u hierop terug, en zegt u dat u soms naar de winkel van uw oom in de stad Jalalabad ging om er te zitten als u zich verveelde (CGVS II, p. 17). Ook dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met de taliban. Bovendien kan er worden verwacht dat u niet zomaar het risico zou lopen om buiten te komen omdat u zich verveelde als u werkelijk vreesde dat de taliban u zouden kunnen vinden. Dat u dat wel zou hebben gedaan, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw voorgehouden bedreigingen door de taliban.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u uw voorgehouden werk als soldaat bij het ANA en de daaruit voortvloeiende problemen met taliban geenszins aannemelijk weten te maken. Bijgevolg maakt u de door u aangehaalde vluchtmotieven niet aannemelijk, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend."

De voormelde vaststellingen vinden allen steun in het administratief dossier en het rechtsplegingsdossier en worden niet door verzoeker betwist. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde terecht als volgt:

"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal

veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Zo verklaarde u zelf al tijdens uw tweede gehoor op het CGVS dat gedurende een jaar bij uw oom verbleef die een winkel had in de stad Jalalabad en bovendien welstellend was. U heeft sinds u in België bent tevens nog contact met hem gehad. U zat ook in zijn winkel als u zich verveelde (CGVS II, p. 17). Daarnaast moet worden opgemerkt dat u totaal geen zicht biedt op uw werkelijke arbeidsachtergrond en reële leefsituatie aangezien u zelf beweert dat u enkel voor het leger heeft gewerkt (CGVS I, p. 10-11), wat hierboven reeds ongeloofwaardig werd bevonden. Men kan dus concluderen dat u over de nodige contacten en ondersteuning beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde

woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u dat niet kon omdat de taliban overal kunnen komen, en dat de overheid zou vragen waar u zo lang bleef (CGVS II, p. 19). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake uw voorgehouden legerdienst en de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.”.

Ook uit de actuele informatie gevoegd bij de aanvullende nota van de verwerende partij van 25 januari 2017, zijnde de “COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 14 december 2016” blijkt dat er actueel voor burgers in de stad Jalalabad, die op een relatief veilige manier toegankelijk is, geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Met betrekking tot het in het verzoekschrift opgenomen citaat uit “actuele informatie van Buitenlandse Zaken”, wijst de Raad erop dat dit advies betrekking heeft op westerlingen die naar Afghanistan reizen en niet slaat op Afghaanse staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch vormt geen leidraad voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. Zowel deze informatie als het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of assylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 waarnaar verzoeker eveneens verwijst hebben betrekking op de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en kunnen geen afbreuk doen aan de hoger gedane concrete vaststellingen omtrent de stad Jalalabad.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF